

~ 1 ~

Ako každú nedeľu, ani dnes som nemala chuť tam ísť. Ako každú nedeľu, aj dnes som si dávala načas a robila všetko pre to, aby som aspoň trochu od-
dialila tú chvíľu. Ibaže...

– Iris! – zavolať na mňa Pierre. – Kde toľko trčíš?

– Už to bude! Hneď som tam.

– Poponáhľaj sa, ináč prídeme neskoro.

Prečo mal môj manžel vždy tak naponáhlo, keď sme mali ísť na obed k mojim rodičom? Ja by som dala čokoľvek za to, aby som sa z toho mohla vy-
vliecť. Jediným plusom bola príležitosť prvýkrát si obliecť najnovšie šaty. Včera večer sa mi podarilo urobiť posledné úpravy a s výsledkom som bola spokojná. Snažila som sa robiť všetko pre to, aby som nevyšla z cviku a nestratila krajčírsku zručnosť.

Okrem toho som v takých chvíľach zabúdala na všetko: na smrteľne nudnú prácu v banke, životnú rutinu a rozpadávajúce sa manželstvo. Už som nemala pocit, že vyhasínam. Naopak, ožívala som. V spoločnosti šijacieho stroja alebo pri kreslení modelov sa mi rozbúchalo srdce.

Naposledy som sa poobzerala v zrkadle a vzdychla som.

Pierra som našla pri vchodových dverách ťukať do telefónu. Chvíľu som ho pozorovala. Poznám ho už desať rokov a jeho nedeľný odev sa za ten čas ani o chl p nezmenil. Košeľa ležérneho strihu, bavlnené nohavice a jeho večné mokasíny.

– Už som tu, – zatriľkovala som.

Strhol sa ako prichytený pri čine a odložil mobil do vrečka.

– To ti trvalo, – zahundral obliekajúc si sako.

– Pozri, včera som ich dokončila. Čo na ne hovoríš?

– Veľmi pekné, ako vždy.

Otvoril dvere a zamieril k autu. Ani sa na mňa nepozrel. Ako vždy.

Presne o pol jednej naše auto zastalo pred domom mojich rodičov. Otec nám prišiel otvoriť. Dôchodok mu nešiel k duhu, brucho sa mu za-guľatilo a nedeľná kravata ho čoraz väčšmi škrtila. Stisol zaťovi ruku, svoju dcéru sotva letmo

pobozkal a už ťahal Pierra do obývačky, aby si vypili tradičné portské. Narýchlo som pozdravila starších bratov, ktorí už boli pri druhej runde. Jeden sa laktom opieral o kozub, druhý na pohovke čítal noviny a spoločne komentovali najnovšie politické udalosti. Pobrala som sa do kuchyne za ženskou časťou rodinného klanu. Mama v zástere uviazanej okolo pása – tak ako posledných takmer štyridsať rokov – dozerala na prípravu nedeľného jahňacieho stehna a otvárala konzervy so zelenou fazuľkou. Švagriné zatiaľ dali najesť svojim ratoľstiam. Najmenšie im viseli na prsiach. Tie staršie prerušili sviatočné jedlo pozostávajúce zo zemiakových krokiet a plátu pečienky, aby pobozkali tetu. Pomohla som mame odstrediť hlávkový šalát a pripravila octovú zálievku, počúvajúc klebety o tom, ako pani Neviemaká vyvolala v lekárni škandál, alebo o pánovi Iksypsilon, ktorému zistili rakovinu prostaty. A mamu, ktorá podľa toho, o čo išlo, vyhlásila: „Mala by sa za také správanie hanbiť, to sa nepatrí!“ alebo „To je nešťastie, taký mladý“. Ja som bola ticho. Neznášala som tie reči.

Mlčala som aj pri stole, kde otec viedol prím. Z času na čas som pohľadom zablúdila k Pierrovi, ktorý sa v kruhu mojej rodiny cítil ako ryba vo vode. Pritom boli takí nudní a úplne iní, ako by som si priala. Aby som sa rozptýlila, obsluhovala

som ako v čase, keď som bola *najmladšia v dome*. Pochopiteľne, veď sme s Pierrom ako jediní nemali deti. Keď som sa vrátila k stolu s podnosom naloženým syrmi, oslovila ma švagriná:

– Iris, máš nádherné šaty! Odkiaľ ich máš?

Usmiala som sa a konečne na sebe pocítila Pierrov pohľad.

– Sú z povaly.

Zvraštila obočie.

– Sama som si ich ušila.

– Jasné, zabudla som, že občas niečo spichneš.

Mala som chuť jej odvrknúť, že nie je sama, ale zdržala som sa. Dnes som nechcela kaziť náladu.

– Naozaj si šikovná. Som z toho paf. Myslíš si, že by si mohla ušiť nejaké aj pre mňa?

– Ak chceš, môžeme sa o tom neskôr porozprávať.

Jej nápad dať šancu šatám bol z kategórie zázrakov. Zmeniť *look* švagrinej bola výzva, ktorú by som s radosťou prijala. Tvrdohlavo sa usilovala maskovať plné tvary – pridanú hodnotu tehotenstiev – a navliekala sa do neforemných nohavíc a pulóvrov.

Rozhostilo sa ticho, nálada ochladla. Radšej som si sadla a tému ďalej nerozvíjala. Znova som sa musela vyrovnávať so zmareným snom a bolo mi z toho ťažko.

– Je to predsa len škoda, že Iris nevyštudovala tú školu, – ozval sa starší brat.

Postavila som na stôl nedotknutý pohár vína. Naklonila som hlavu a pozrela naňho. Z jeho výrazu bolo jasné, že si uvedomuje, ako sa hlúpo preriekol. Obrátila som sa k rodičom. Nevedeli, kam sa podieť.

– O akej škole hovoríte?

– Zle si rozumela, – odvetila mama. – Tvoj brat chcel povedať len to, že z teba mohla byť dobrá krajčírka.

Uškrnula som sa.

– Máš pravdu, mami, veľmi ste ma v tom podporovali. Nemala by som na to zabúdať.

Vrátila som sa o vyše desať rokov dozadu, keď som jej ušila sviatočný komplet. Keby mi v ten deň dala zaucho, menej by to bolelo.

– Iris, hádam nechceš, aby som si na svadbu tvojho brata navliekla túto handru? Ako by som vyzerala? – oborila sa na mňa a hodila šaty na stoličku.

– Aspoň si ich vyskúšaj, mami, – prosíkala som ju. – Určite v nich budeš nádherná, tak dlho som sa s nimi babrala...

– Keď sa tak pozerám na výsledok, radšej si ten čas mala využiť na zopakovanie učiva.

~ ~ ~